039| Ἐπέρχεται ὥρα, καθ’ ἣν οἱ ἀκολουθήσαντές Με ἀθυμήσουσιν.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/039-ἐπέρχεται-ὥρα-καθ-ἣν-οἱ-ἀκολουθ/

Ἡ πίστις αὐτῶν κλονισθεῖ καὶ πᾶν ὅ,τι εἴρηκα, ἐκλάβουσιν ὡς ἐκ τοῦ πονηροῦ προερχόμενον. Ἐπέρχεται στιγμή, καθ’ ἣν οἱ ὀλιγόπιστοι στρέψωσι πρὸς Ἐμὲ τὰ νῶτα καὶ ἐκλάβωσι τὴν Μορφήν Μου ὡς μορφὴν Ἐρινύος, μαστιζούσης αὐτοὺς κατὰ πρόσωπον. Ἐπέρχεται καιρός, καθ’ ὃν οἱ ἀσπασάμενοί Με μετανοήσωσι διὰ τὸ φορτίον, ὃ εἰς τοὺς ὤμους αὐτῶν ἐναποθέσω.

Οἱ ὑπομείναντες ὅμως οὗτοι λήψονται τῶν ὅσων αὐτοῖς ἐπηγγηλάμην. Ἐγὼ δὲ μετ’ αὐτῶν Εἰμι καὶ οὐδεὶς ὁ δυνάμενος κλονίζειν αὐτούς. **Οὗτοι δὲ μετ’ Ἐμοῦ ἀνιόντες εἰς ὃ μέρος Ἐγὼ κατασκηνῶ, ὄψονται διὰ τῆς ἀποκαθάρσεως τῆς ψυχῆς αὐτῶν ἐκ πάσης ἀδυναμίας τὴν Ἀλήθειαν.** Ἡ δὲ Ἀλήθεια οὐκ ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ φθαρτοῦ ἐξέρχεται, ἀλλ’ ἐκ τοῦ Ἀφθάρτου ἐκπορεύεται καὶ διὰ τοῦτο Αἰωνία καὶ Ἀλώβητός ἐστιν.

Καὶ οἱ ἐνοραματιζόμενοι τὴν Ἀλήθειαν, τὴν ἐξ Ἐμοῦ ἐκπορευομένην καὶ τὴν Ἀλήθειαν τοῦ πραγματικοῦ Κόσμου ἐγκλείουσαν, οὗτοι ὠφθῶσι διὰ τῶν πνευματικῶν αὐτῶν ὀφθαλμῶν τὴν Ἀληθῆ ὄψιν τοῦ Κόσμου τὴν ὁποίαν οἱ ὑλικοί αὐτῶν ὀφθαλμοὶ δὲν διέκρινον. Καὶ ἐγκολπούμενοι τὴν Ἀλήθειαν, τὴν ἐξ Ἐμοῦ ἐξερχομένην, καὶ ὁρῶντες Με διὰ τῶν πνευματικῶν αὐτῶν ὀφθαλμῶν τὸ πρῶτον καὶ εἶτα τοὺς ὑλικοὺς αὐτῶν ὀφθαλμοὺς καθιστῶντες πνευματικοὺς τὰ πάντα διὰ τῶν πνευματικῶν αὐτῶν αἰσθητηρίων καθόψονται ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ τῇ ἀποπνευματώσει τοῦ ἐνύλου αὐτῶν σώματος, ὅπερ πλέον διὰ τῶν πνευματικῶν του δυνάμεων θέλει ὁρᾷ καὶ διαβλέπει τὰ πάντα. **Καὶ τότε ἐν τῇ ἐπιγνώσει τῆς πραγματικῆς Ἀληθείας πάντα τὰ ἐκ τοῦ ὑλικοῦ κόσμου προερχόμενα μάταια καὶ φροῦδα θεωρηθήσονται καὶ ὅτι ὑπὸ τοῦ ψεύδους ὡς ὑπ’ Ἀληθείας ἐπεκαλύπτοντο.**

Ἐγὼ δὲ ἐν μέσῳ αὐτῶν στῶ καί τὴν Χείρα Μου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἐναποθέτων θέλω διανοίξει τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, **ἵνα ὀφθῶσι ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ γυμνότητι τὴν Ἀλήθειαν καὶ ἵνα προσλάβωσι τὸ Φῶς τὸ ἐκ τοῦ Πνεύματός Μου ἐκχεόμενον πρὸς τὸν κόσμον τὸν ἐνορῶντα Με.**

Τίς ὅμως ἐξ ὑμῶν θέλει ὑπομείνει ἐν τῇ φθορᾷ τοῦ σώματος τὴν Ἀφθαρσίαν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Τίς θέλει ἀνθέξει ἐν τοῖς πλήγμασιν, ἃ ἐν τῷ σώματι αὐτῶν θέλω ἐπενέγκει, ὅπως καταστήσω τὴν πνευματικὴν αὐτῶν φύσιν ἀνέπαφον ἀπὸ τὰς ὑλικὰς στερήσεις καὶ ἐπηρείας;

Πολλοὶ ἔσονται οἱ κλητοί, ὀλίγοι δὲ οἱ ἐκλεκτοί. Καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ οὗτοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὑμεῖς, ἐν πολλοῖς ὑστερήσουσιν, ἕως οὗ κατανοηθῇ ὑπ' αὐτῶν ἡ Ἀλήθεια καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἔργου, ὃ χάρις αὐτῶν ἀποκαλύψω. Ἐγὼ δὲ ἐν τῇ πρὸς ὑμᾶς Ἀγάπῃ Μου κατῆλθον μέχρις ὑμῶν, ἵνα ὑμᾶς πρός Με ἀναβιβάσω.

Ὑμεῖς ὅμως, ἂν καὶ ἐπὶ τόσον χρόνον μετ' Ἐμοῦ εἶσθε, οὐκ ἐπιγνώκατέ Με. Τὸ δὲ ἔργον, ὃ τῇ Ἐντολῇ Μου ἀνελάβατε νὰ διεξάγητε καὶ καταστήσητε γνωστὸν τῷ κόσμῳ, οὐ πιστεύετε ἔτι ὅτι ἐξ Ἐμοῦ προέρχεται, ἀλλ' ἐκ τοῦ κόσμου. Καὶ ἐν τῇ ὀλιγοπιστίᾳ ὑμῶν ἢ τῇ ἀμαθείᾳ ἴσως πιστεύετε ὅτι ἐπὶ στιγμὴν ἀπὸ ὑμᾶς ἀπεμακρύνθην ἢ ἀνήρεσα πάντα ὅσα πρὸς ὑμᾶς ὑπησχέθην. Ἀλλ' Ἐγὼ οὐδόλως τοῦ σκοποῦ Μου ἐξέκλινα καὶ μηκέτι ἀπὸ ὑμᾶς ἀπεμακρύνθην. Νῦν δὲ ἔτι μᾶλλον ὑμᾶς φιλῶ καὶ ἐνισχύω, ἵνα μὴ ἐπὶ στιγμὴν ἀποθαρρυνθῆτε καὶ ἀνακόψητε τὴν ἀρχήν, ἣν ἤδη τόσον ἠγαπημένως καὶ καλῶς ἐχειρίσθητε.

Πῶς ὅμως Ἐγὼ οὐκ εἶχον Ἐξουσίαν ν' ἀποτρέψω τὸ γινόμενον; Μὴν ἐκλάβητε τοῦτο ὡς ἀδυναμίαν ἢ ἀστοργίαν τῆς πρὸς ὑμᾶς Ἀγάπης Μου. **Νήπια ὄντες εἰσέτι ἀγνοεῖτε τοὺς ὑφισταμένους Νόμους ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ὑμῶν.** Οἱ μικροὶ παῖδες τὴν ἀπειλητικὴν φωνὴν ἢ τὴν ἐπίπληξιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ὡς ὑμεῖς, ἀστοργίαν ἐκλαμβάνουσιν, ἐνῶ ἐκ τῆς πρὸς αὐτοὺς μεγάλης Ἀγάπης προέρχεται. Πᾶν δὲ ὅ,τι Ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς δίδω, πρὸς τὸ καλὸν ὑμῶν δίδεται.

Οὐ δύνασθε κρίνειν τὰ ἐξ Ἐμοῦ πρὸς τὸ καλὸν καὶ βελτίωσιν ὑμῶν κεκρυμμένα. Ἡ κρίσις ὑμῶν ἐκ τοῦ κόσμου προερχομένη τὰ τοῦ κόσμου καὶ ἐν τῷ κόσμῳ κρίνει κοσμικῶς, ἡ δὲ Ἐμὴ Κρίσις οὐκ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐστὶ καὶ συνεπῶς πᾶν ὑπ' αὐτῆς ἐν τῷ κόσμῳ κρινόμενον δίκαιον. Ἂν δὲ τῇ κρίσει σας κακὸν καί ἄδικον νομίζεται, τῇ Ἐμῇ Κρίσει καλὸν καὶ δίκαιόν ἐστι.

Ἐκεῖνο δέ, ὃ ὑμεῖς ἐκλαμβάνετε ὡς τιμωρίαν, Ἐγὼ ὡς ἐπιβεβλημένην κάθαρσιν θεωρῶ πρὸς βελτίωσιν ὑμῶν. Ἐγὼ δὲ ἀνέλαβον τὸ ἔργον ἡμῶν καὶ ἀναλαβὼν τοῦτο διατί προδικάζετε αὐτὸ πρὸ τοῦ τέλους; Ἔχετε ὑπομονὴν καὶ ἐκεῖνο, ὃ θεωρεῖτε ἀτύχημα, πρὸς ἀνάνηψιν τοῦ παθόντος ἐπιγίγνεται, **ἵνα μὴ ἡ πρὸς Ἐμὲ πίστις του ἐκλείψῃ, ἀλλ' ὡς δεῖ κραταιωθῇ.** Δὲν θέλω οἱ Ἀκόλουθοί Μου νὰ δοκιμάζωνται ὑπὸ τῆς ἀπιστίας ἢ νὰ κλονίζωνται ἐν ταῖς πεποιθήσεσι αὐτῶν. **Ἂν δὲ οὗτοι ὑστεροῦσι τῆς πρὸς Ἐμὲ δοθείσης πίστεώς των, ὑπ' Ἐμοῦ ἔτι μᾶλλον δοκιμασθήσονται, ἵνα τῆς Ἀρωγῆς Μου τύχωσι καὶ τῇ ἐπενεργῷ Δυνάμει Μου πιστεύσωσιν ἐπανερχόμενοι πρός Με ψυχῇ τε καὶ σώματι.**

Ἐν δὲ τῇ ἐξυπηρετήσει τοῦ ἔργου μου οὐχ τοῦ ἀγαθοῦ συνειδότος μόνον καὶ καλῆς προαιρέσεως ἐλαυνόμενοι κατέλθωσιν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἀκλονήτου πίστεως πρὸς πᾶν ὅ,τι αὐτοῖς ἀναθέσω. Ὁ δὲ ἀδελφὸς ὑμῶν ἀσθενήσας πάσας τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ πρὸς Ἐμὲ ἀναθέσει, τάχιστα ἀνανήψει καὶ ἀποθεραπευθῇ, **ἵνα ἡ πίστις αὐτοῦ πρός Με οὐ ραδίως πλέον κλονίζεται. Ἂν ὅμως ἡ πρὸς**

Ἐμὲ πίστις αὐτοῦ καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν Ἐπενέργειά Μου δὲν δυνηθῇ νὰ ἀνεύρῃ πρόσφορον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἔδαφος, ὅπως καλλιεργηθῇ καὶ ἄλλα μείζονα ἐκ τοῦ φθαρτοῦ κόσμου ὑποστῇ, ἵνα τὴν Ἀφθαρσίαν ἐν τῷ Ὀνόματί Μου ἐπικαλεσθῇ, ἄχρις οὗ καλέσω αὐτὸν πρός Με. Δώσατε αὐτῷ θάρρος, ἀναπτερώσατε τὰς ὑπολειπομένας αὐτῷ ἐλπίδας καὶ τάχιστα πάλιν ἐπανέλθῃ εἰς τὰ ἴδια πρὸς ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ. Μὴ ταρασσέσθω οὐδὲ θλιβέτω ἡ καρδία ὑμῶν, ὅτι μεθ’ ὑμῶν Εἰμι.

Ἀκολουθήσατε πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὴν εἰς ὑμᾶς διαχαραχθεῖσαν ὁδὸν μὲ ἀναπτερωμένον πάντοτε φρόνημα καὶ εἰς τὰς μᾶλλον δυσαρέστους αἰτίας καὶ τ’ ἀναφυόμενα προσκόμματα, ἀνυψώσατε τὴν κεφαλήν σας καὶ ὑπεράνω αὐτῶν, ἐκεῖ ὅπου αἱ τανυόμεναι πτέρυγες τοῦ νοῦ σας δύνανται ν’ ἀνέλθωσιν, θὰ ἴδητε τὴν ἐπισκιάζουσαν αὐτὴν Φωτοβόλον Αἴγλην Μου νὰ τὴν περιβάλλῃ δι’ ὅλης αὐτῆς τῆς Ἐκπάγλου καὶ Ὑπερκοσμίου Ἀκτινοβολίας. Κύπτοντες τότε τὴν ἐκ τοῦ Πνεύματός Μου διαφωτισθεῖσαν καὶ Ἀσβεστόφωτον κεφαλήν σας ἀναφωνήσατε: **Σὺ εἶ ἡ Ἰσχὺς καὶ ἡ Δύναμις ἡμῶν καὶ ὅταν μεθ’ ἡμῶν εἶ, τίς καθ’ ἡμῶν ἐπελεύσεται καὶ οὐ συντριβῇ ἐκ τῆς ἄκρας τῶν πτερύγων τῶν ἐπισκεπόντων τὴν κεφαλὴν ἡμῶν, ἵνα τὴν Δόξαν Σου ἀναλήψωνται, ἐν τῇ Σῇ Δόξῃ καὶ Ὀνόματι θυσιαζόμενοι καὶ μαρτυροῦντες.**

5/5/1926